

Mikael Kihlman

Mikael Kihlman är en mycket omsorgsfull konstnär.
Han vet att ljuset måste synas.
Eller inte synas.
Men det måste finnas där.

Ljuset finns alltid i Mikael Kihlmans bilder. Vare sig vi märker det eller ej. Och det gäller både koppargrafiken, litografin och oljan. Inte minst i koppargrafiken. Ljuset finns också i hans nattbilder. Himlen är inte helt kolsvart. Ett svagt skymningsljus kan reflekteras i blankslitna, svagt krokiga spårvagnsspår på gatan, blänka till på ett par biltak. Det ytterst svaga ljuset i bilden berättar mer om gatan, om atmosfären och om konstnärens öga och sinne, än vad en helt upplyst vedutabild med solsken skulle göra.

I Mikael's dagsljusbilder kommer en ny ljusdimension in: vattnet. Vattnet på regnvåta körbanor, i pölar på gatan. Vattnet speglar och berättar. Vattnet ger också en relief, inte bara en spegelbild. Vatten talar om liv. Vatten är hopp.

Det är ljusbehandlingen som får Mikael Kihlmans bilder att berätta det där lilla extra för oss. Det må gälla snålljuset i tornålens trånga gränder där himlen inte ens syns, en trösterik tom himmel i ett sönderskjutet fönster i en våldtagen stad, frostkänslan i en vintrig björkskog eller dunsterna längs Venedigs trånga vattenvägar. Ljuset berättar – och vi lyssnar tacksamt.

Det viktiga ljuset i Mikael's tornålar kommer oftast bortifrån, utifrån. De människor som vi ser, vare sig de befinner sig nära betraktaren eller långt borta i bilden, upplever vi mer eller mindre som silhuetter. Det är inga porträtt i vedertagen mening. Men dessa silhuetter är hela tiden medverkande i Mikael's porträtterande av en stad, en gata, en historia. Eller en historielöshet. De är viktiga, så anonyma de är. Vi får aldrig veta till exempel vem mannen med ryggsäcken är. Eller vart han är på väg. Men han är ändå en av dem som ger oss bilden av en hel bys eller stads befolkning. Vi ser dem inte alla, men vi ser dem genom Mikael Kihlmans eget berättande om dem, deras by eller stad. Och vi hör dem tala genom Mikael's alla vidarebefordrade meddelanden, hälsningar, viskningar, avtryck. Vi försöker tyda dessa tecken i bilden. Ibland lyckas vi, ibland får vår fantasi ta över tolkningarna. Och över våra huvuden på gatorna väver trådar intrikata mönster. Ibland som notlinjer för tonsatta budskap; en helt självklar sak för den musikaliske Mikael. Vi, något mer tondöva åskådare, får försöka tolka partituret så gott vi kan. En garanterat spännande jakt.

Karl Haskel
kulturjournalist